

INHOUD

VOORWOORD	10
LANCE	12
DE ROCKOPERA	16
COLD EYES SKY-PETER WINNEN & THE LANCE BAND	18
WK 1993	20
OLSO 1993	25
K	26
THE BEAST	31
THE COMEBACK	32
PANTANI	37
MARCO PANTANI	38
BEYOND WHAT'S RIGHT AND WRONG	43
BELGISCH BIER	44
MY CANCER-MADE BIRD	49
TROUW	50
THE LOYAL LIEUTENANT	55

DE JOURNALIST	56
NEWSPAPERMAN	63
LIEFDE & HAAT	64
THE BALLAD OF EMMA O'REILLY	69
TYLER & DE TUINMAN	70
MOTOMAN	75
FAM. ANDREU	76
BETSY	81
DE GROOTSTE CHEAT	82
JUAN PELOTA	87
DE MEESTBEKEKEN BIECHT	88
THE MERCY OF MY FALL	93
HOOGMOED	94
SEVEN YELLOW JERSEYS	101
THE MAKING OF	104
DANKWOORD	130
CREDITS MUZIEK	138

VOORWOORD

Over Lance Armstrong is veel gezegd, veel geschreven en veel geoordeeld. Over de kwestie-Armstrong, moet je misschien zeggen, want Lance Armstrong werd van succesvol wielrenner een ‘kwestie’, een ‘zaak’, een ‘affaire’.

Maar er was nog niet zoveel over Lance gezongen. Wat best vreemd is, want Lance Armstrong komt uit Austin, Texas, heartland van de americana-muziek waarin het wemelt van de helden en antihelden, van desperado's, outlaws en premiejagers – wielrenners uit een andere tijd.

Misschien wilden artiesten er hun handen nog niet aan branden en vonden ze de zwarte Lance-saga nog te vers om te dienen als song-materiaal, stond morele verontwaardiging de creativiteit voorlopig in de weg en moet de tijd eerst zijn werk doen.

Wij hadden daar niet zoveel last van. Voor ons, de mensen die in 2012 de cd St. Willebrord Sessies Vol. I, Sporthuis Hubert hadden gemaakt, was het duidelijk dat het verhaal van Lance Armstrong zich bij uitstek leende om in songs te worden gevat, liedjes die het bijzondere verhaal vertellen van de gevallen held, in al zijn witte, zwarte en grijze tinten.

Geen moralistische liedjes. Dat laten we graag over aan dominees en kerkkoren.

De opbrengst van deze cd en dit boek gaat naar de Stichting Daniël den Hoed voor kankeronderzoek in Rotterdam. Lance Armstrong bezocht de Daniël den Hoed-kliniek in 2010, een dag voor de start van de Tour de France in Rotterdam. Wie erbij was, zag een andere Lance Armstrong dan de bullebak uit de media, een betrokken en geëmotioneerde man die zijn eigen angsten en ervaringen met kanker herkende in de patiënten.

Dat deze cd is opgenomen in theater Walhalla in Rotterdam en dat Lance hier zijn band met Daniël den Hoed bevestigt, is overigens louter toeval.

Maar misschien bestaat toeval niet, in de betere verhalen. We hopen dat je net zoveel plezier beleeft aan deze cd en dit boek als wij.

LANCE

Het verhaal van Lance Armstrong is het klassieke Icarus-verhaal van de mens die zich voorneemt naar de zon te vliegen en daar uiteindelijk zo dichtbij komt dat zijn vleugels van zijn lichaam smelten en hij neerstort. Het is ook het klassieke Doctor Faustus-verhaal, over de man die zijn ziel verkoopt aan de duivel, in ruil voor tijdelijke heerschappij.

Lance Armstrong maakte in 1992 zijn entree in het profpeloton, als een brandende ambitieuze coureur die vanwege zijn lichaamsbouw en beperkte klimkwaliteiten leek voorbestemd een klassiekerrenner te worden. Maar al in 1993 zei hij tegen de Volkskrant dat de Tourzege zijn doel was – een opmerking die overigens door niemand serieus werd genomen.

Zijn wereldtitel van 1993, hij was net 22, bevestigde zijn talent en vooral zijn immense zegedrang. Het noodlot sloeg toe in 1996, toen bij Armstrong uitgezaaide teelbalkanker werd geconstateerd. De prognoses waren erg slecht, maar in 1997 werd hij genezen verklaard. Armstrong had zoveel gewicht verloren, ongeveer acht kilo, dat zijn kansen in de bergen toenamen. Na zijn terugkeer in het peloton, dat inmiddels was vergeven van het zeer effectieve dopingmiddel epo, trok Armstrong de conclusie dat, als hij wilde meedoen met de besten, en vooral met de Italiaanse grootgebruikers, er geen andere keuze was dan ook over te gaan op het gebruik van het nieuwe wonderproduct.

Hij had al contact met de vermaarde ‘dottore’ Michele Ferrari, een van de beste leerlingen van de Italiaanse sportwetenschapper Francesco Conconi, een grensverleggende fysioloog van de Universiteit van Ferrara die onder anderen Francesco Moser bijstond bij zijn succesvolle aanval op het werelduurrecord in 1984. Ferrari beschik-

te over grote en vernieuwende kennis van de fysieke training van atleten, maar hij wist ook meer dan wie ook over de toepassing van stimulerende medicijnen en van epo in het bijzonder. Hun samenwerking leidde in 1999 tot Armstrongs eerste Tourzege.

Ferrari was het prototype van de kwade genius, de man die zijn kennis inzette om Armstrong onverslaanbaar te maken. In ruil voor roem en miljoenen verkocht Armstrong zijn ziel aan de duivel Ferrari, de eigentijdse Faust.

Van meet af aan werd Armstrong beschuldigd van dopinggebruik. Wat niet zo vreemd was, want van al zijn belangrijkste tegenstanders (Ullrich, Pantani) bestond al eerder het sterke vermoeden dat ze verboden middelen gebruikten. Wie er niet aan meedoet, luidde het credo, is kansloos. Maar Armstrong werd nooit betrapt, hoewel hij honderden keren werd gecontroleerd, ook onverwacht. Hij leek ongrijpbaar, onaantastbaar en onkwetsbaar. Degene die daarvan het meest overtuigd raakte, was hij zelf.

Armstrong haalde toprenners naar zijn ploeg, die bijna allemaal onmiddellijk veel beter gingen presteren dan daarvoor. Er kwamen beschuldigingen naar buiten, onder anderen via zijn soigneur Emma O'Reilly en voormalige ploeggenoten, onder wie de Nieuw-Zeelander Stephen Swart. Tot de klokkenluiders van het eerste uur behoorde ook Betsy Andreu, vrouw van Armstrongs voormalige co-equipier Frankie Andreu. Maar Armstrong kon de beschuldigingen gemakkelijk counteren: hard bewijs ontbrak. Pas veel later bleek dat het systeem-Armstrong mede was gebaseerd op intimidatie en dreiging met geweld en advocaten. Armstrong was The Boss, die zich niet alleen liet gelden op de fiets. Hij was het alfamannetje in zijn ploeg dat totale onderwerping eiste, een controlfreak die niets

aan het toeval overliet. Dat doping hem aan zeven Tourzeges hielp, is een hardnekkig misverstand. Er was in het peloton niemand die harder trainde dan de Texaan, er was niemand anders met zijn bijna ziekelijke overwinningsdrang, er was geen andere kopman die zo planmatig te werk ging en die zo nauwgezet zijn medestanders uitzocht, in Lance' geval met name ploegleider Johan Bruyneel.

In 2005 stopte Armstrong na zijn zevende achtereenvolgende Tourzege. Hij leek definitief de geschiedenisboeken in te zullen gaan als de grootste Tourrenner aller tijden. Maar vervolgens maakte hij de fout tot een comeback te besluiten. Die maakte hem opeens wél kwetsbaar, voedde de beschuldigingen en zette de jachthonden opnieuw op zijn spoor.

David Walsh, een Ierse journalist die al in 2004 een boek schreef waarin Armstrong aan de schandpaal werd genageld, gaf de informatie waarover hij beschikte door aan de Amerikaanse Food and Drugs-autoriteit, onder leiding van de keiharde speurder Jeff Novitzky. Nadat hij na twee Tourdeelnames opnieuw stopte, in 2010, sloot het net rond de kampioen zich. Voormalige ploeggenoten als Floyd Landis en Tyler Hamilton kwamen onder sterke druk naar buiten met onthullingen. Gedwongen door de Amerikaanse justitie kwamen ook tot dan loyale knechten (Leipheimer, Vaughters en zelfs de meest trouwe van allemaal, George Hincapie) met onthullingen over Armstrongs praktijken. Ook Armstrongs voormalige echtgenote Kristin Richards gaf de onderzoekers een kijkje in de keuken. In oktober 2012 werd de mythe definitief ontmanteld: Armstrong bleek leiding te hebben gegeven aan 'the most sophisticated' dopeprogramma ooit. Hij verloor zijn zeges, en in het juridische gevecht tevens vele miljoenen.

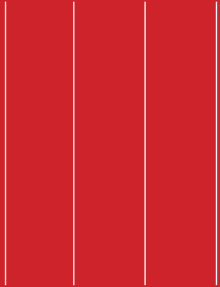
Armstrong bleef de provocateur, maar wel in steeds grotere eenzaamheid. De wereld, die hij volledig leek te controleren, keerde zich van hem af. Hij was de personificatie geworden van een zwarte periode in het wielrennen. Een van de weinigen die hem vergaven was de vrouw die aan de basis stond van zijn val, als een van de belangrijkste informatiebronnen van David Walsh, de Ierse masseuse Emma O'Reilly. Zij beseftte dat Armstrong de enige keuze had gemaakt die, ook gezien zijn karakter, mogelijk was: meedoen en de kwaden verslaan door zelf het kwaad te omarmen en er superieur in te worden.

Je zou kunnen zeggen dat Armstrong het grootste slachtoffer is geworden van zijn eigen geest en de ongebreidelde drang tot domineren. Die drang ging ver voorbij alle morele beperkingen, in een milieu waarin moraliteit van oudsher al ondergeschikt was aan roem en geld. In het wielrennen telt alleen winnen, de manier waarop is van minder belang. Lance Armstrong was de uiterste consequentie van die benadering: hij was de man die de wielercultuur naar zijn uiterste grens voerde. En die er, onbedoeld, voor zorgde dat in de wielersport de vraag naar eerlijkheid en sportiviteit nadrukkelijk op tafel kwam te liggen.

De Rock Opera

Setting: een café. Op verschillende barkrukken zitten mensen. Er staan her en der muziekinstrumenten. In de hoek speelt een band. Aan de wand hangen foto's van Lance Armstrong, wieler-affiches, truien en andere wielermemorabilia. Er staat een racefiets in de hoek. De naam van het café hangt in rode letters boven de bar. Aan de wand een groot televisiescherm. De barman loopt rond, spoelt glazen, haalt lege kopjes van tafeltjes. Dan loopt hij naar een gitaar, hangt hem om zijn nek en loopt in de richting van de band. Twee mannen komen van hun krukken, hangen ook een gitaar om en doen hetzelfde.

COLD EYES SKY-PETER WINNEN & THE LANCE BAND

MUSIC: COK VAN VUUREN // LYRICS: PETER WINNEN

GUITAR BY: COK VAN VUUREN, ERIC CORTON, ADDY ENGELS & ROB HARMELING

'I never had sex with that woman,' aldus Bill Clinton op zeker moment in de tijd. Sprak Bill Clinton de waarheid? Het is maar hoe je het bekijkt.

'I never ever took performance enhancing drugs,' zei Lance Armstrong op zeker moment in de sportgeschiedenis. Was dat de waarheid? Het was in elk geval een voorlopige waarheid. Onder de hemel van Oprahs koele ogen heeft hij de waarheid later iets bijgesteld.

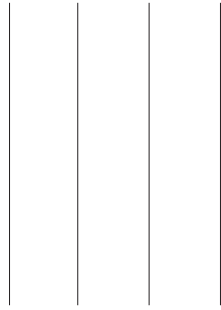
Ach, waarheid en leugen: al eeuwen zijn het zulke intieme kompanen, dat de een haast niet van de ander te onderscheiden is. *'He is the biggest fraud in the history of sports,'* zei Trevis Taggart, Lance' nagel aan de doodskist. Zou het?

Zo heb je zeven Tour de Frances op zak en zo niet een meer.
Wat zegt de beroemde Amerikaanse countryzanger
Willie Nelson?

'I think it is just terrible and disgusting how everyone has treated Lance Armstrong. Especially after what he achieved: winning seven Tour de Frances, racing while on drugs. When I was on drugs, I couldn't even find my bike.'

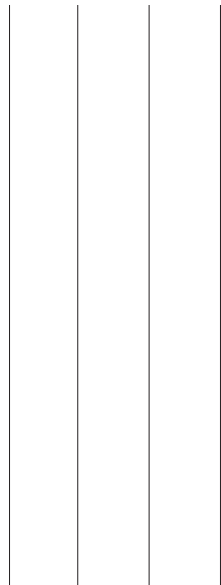

WK 1993

"EEN GAST UIT HET BENZINETIJDPERK UIT AUSTIN, TEXAS,
WORDT WERELDKAMPIOEN HARDFIETSEN"

Wanneer was het? Was het in 1992? Nee, het was 1993. Eind augustus. Wielrennen interesseerde me destijds niet zo. Eigenlijk wist ik amper wat het was. Hé, Austin, Texas. Football, baseball, basketbal. En muziek, maar dat is geen sport. Ik had bij wijze van spreken nog nooit een fiets gezien. Wat moet je met een fiets als je een auto hebt? Of een motor? Ik zeg altijd: je hebt de tijd van voor de benzine en de tijd van na de benzine. Ja, heb ik gelijk of niet?

Maar goed, zondagmorgen, ik ben alleen, ik heb een kater, geen verschrikkelijke kater maar de gewone zondagochtendkater, ik verveel me, ik zet de tv aan. Niet waar, die stond al aan. Die staat altijd aan. Ik zie mannen op een fiets. In de regen. Geen idee waar het is. Ik kijk altijd tv zonder geluid. Ik kan niet tegen stemmen en gelul, dat hoor ik hier de hele dag al.

En dan zoomt de camera in op een jongen. Die fietst in zijn eentje. De eerste keer dat ik hem zie, is hij alleen. Bij ons zijn sporters nooit alleen, ze zitten in een team. Wielrenners ook, begreep ik later, maar daar is een team toch anders. Ik wil niet overdrijven, maar deze jongen maakt op mij een verdomd eenzame indruk. Ik herken dat. Ik ben ook niet zo'n socializer, ik ben graag alleen. Maar deze gast is doodeenzaam, midden in een wedstrijd, dat vind ik raar. Hij rijdt van een soort berg af in de regen. Geen vrolijke setting. Er staan wel mensen langs de kant, maar toch is die jongen helemaal alleen. Hij trapt als een bezetene, alsof hij ergens op tijd moet zijn. Nee, dat zeg ik verkeerd, hij fietst alsof de duivel hem op de hielen zit, alsof Magere Hein hem te grazen wil nemen. Zo nu en dan kijkt hij achterom, of hij hem ziet. Maar de duivel fietst zeker niet hard genoeg. En dan gaat hij onder een doek door en steekt zijn handen in de lucht. Dus hij heeft gewonnen, neem ik aan. Ik zet het geluid aan, want nu wil ik er meer van weten. De verslaggever noemt zijn naam. De verslaggever zegt: Lance Armstrong is wereldkampioen. Lance Armstrong from Austin, Texas. Ik weet niet wat ik hoor. Een